

Egenskab af Minister ogsaa for Søfarten, saa fremkom denne kun, fordi den skulde understrege min Forbavelse over, at Ministeren for Handel og Søfart vidste saa lidt Besked med svensk og norsk Søfarts Konkurrence med vor hjemlige Søfart. Det forekom mig nemlig ganske ubegribeligt. Det er mig lige saa ubegribeligt, at den højtærede Minister nu mener, at jeg ved min Henstilling vil prisgive den danske Skibsfart! Han vilde ved at tage Statistisk Aarbog i Haanden kunne se, at ikke blot den norske og svenske Skibsfart i høj Grad har deltaget i Konkurrencen paa Danmark, men at ogsaa England og Tyskland med en kolossal Tonnage har taget Del deri. Hvorledes er det da muligt, at den højtærede Minister for Handel og Søfart kan mene, at den danske Skibsfart paa et Tidspunkt, hvor den er fri for den engelske og tyske Konkurrence, vil være „prisgivet“, hvis mit Ønske om, at den svenske og norske Skibsfart skal have Lejlighed til at konkurrere med den paa tilnærmelsesvis lige Vilkaar, imødekømmes?

Schovelin: Til den højtærede Handelsminister ønsker jeg blot at sige, at Uvillien i de politiske Kampaar imod det da herskende Regeringssystem sikkert ikke beroede paa, at dette af og til brugte den Beføjelse, som ligger i Grundlovens § 25, men paa, som det stillede sig for Venstres daværende Bevidsthed, at Regeringen selv skabte de paatrængende Omstændigheder, der gjorde de foreløbige Love nødvendige. Men herom er der jo slet ikke Tale her. Der er ingen, der nu vil paastaa, at Regeringen selv har skabt de paatrængende Omstændigheder, her er det Krigssituationen, der har skabt dem, og her vilde Benyttelsen af § 25 have ført for det første til, at man havde sparet Rigsdagsdiæterne, og for det andet, at man havde haft grundlovmæssig Pligt til Forelæggelse bagefter for Rigsdagen, saa at derefter Rigsdagen havde haft Tid og Ro til at drøfte Sagerne. Saa vilde Regeringen have staaet som den, der havde det virkelige Ansvar, og man var kommet til en Undersøgelse af, om Regeringen havde handlet rigtigt eller ikke.

Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) kom til at sige, at saaledes som Sagen laa, var den til at vedtage eller forkaste, har han netop derigennem bevist, at jeg havde Ret i, at den her brugte Maade at behandle Sagen paa — ogsaa naar man tager Kommissionsbehandlingen med — er vidt forskellig fra den Maade, man plejer at behandle Kom-

missionssager paa, idet man ellers ikke er saaledes stillet, at man maa vedtage eller forkaste dem, men meget godt kan omforme dem, saaledes som vi Gang paa Gang har set Kommissionsarbejder blive omformet her i Rigsdagen, naar blot der var Tid og Lejlighed dertil. Jeg anerkender fuldt ud, at det er lykkedes det ærede Medlem fra Æbeltoft at tilvejebringe et Kompromis mellem modstridende Interesser, og det er altsaa ogsaa en af Grundene til, at jeg til Trods for mine Betæneligheder til syvende og sidst bøjer mig, men det er ikke udelukket, at Rigsdagen, hvis der havde været Tid og Lejlighed dertil, bagefter kunde have tilvejebragt en lignende Enighed om en anden — og bedre — Ordning.

Handelsministeren (Hassing-Jørgensen): Det er mig ikke bekendt, at det ærede Medlem (Birch) har stillet noget Spørgsmaal til mig, som jeg ikke har besvaret eller besvaret urigtigt, og jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem mener at have konstateret, at jeg savner det Kendskab til den svenske og norske Skibsfart, som er fornødent til denne Sags Behandling. Jeg vil kun her pege paa det meget simple, at de Lande, som har lovgivet paa et lignende Omraade som det, vi nu lovgiver paa, har truffet ganske de samme Bestemmelser, dog uden Undtagelsesbestemmelser. Deres Lovgivning gaar ud paa at gavne henholdsvis den engelske, svenske og norske Skibsfart og Handel, og vor Lovgivning har en tilsvarende Tendens, og den Tendens er meget rigtig. Naar de andre sørger for deres, er der nogen Grund til, at vi sørger for vort.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) vil altsaa under Omstændigheder som disse foretrække en provisorisk Lovgivning. Han vil foretrække, at Regeringen lovgiver paa egen Haand uden at sikre sig Rigsdagens Tilslutning dertil, og dette vil det ærede Medlem gøre, fordi han mener, at saa falder Ansvaret for, hvad der foregaar, tydeligere paa Regeringen. Det ærede Medlem skal ikke være bange for, at Regeringen paa noget Tidspunkt skal søge at bortforklare det Ansvar, den har for de Foranstaltninger, der nu træffes, men Regeringen holder ogsaa paa, at Rigsdagen har sit Ansvar, fordi den følger Regeringen under denne Situation ved den hurtige og kulante Behandlingsmaade, som her finder Sted.